

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ'
Ἀριθμ. φύλλου 693

Μετάστασις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου
26 Σεπτεμβρίου 1999

Συντάκτης
† Ὁ Φλωρίνης Αὐγουστίνος

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ»
(Α' Ἰωάν. 4, 16)

ΣΗΜΕΡΑ, ἀγαπητοί μου, σήμερα ἐορτάζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ εὐαγγελιστής. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης δὲν ἐορτάζει, ὅπως οἱ ἄλλοι ἅγιοι, μιὰ φορά τὸ χρόνο. Ἐορτάζει τρεῖς φορές. Ἐορτάζει στὶς 8 Μαΐου, ἐορτάζει στὶς 30 Ἰουνίου μαζί με τοὺς ἄλλους ἀποστόλους, καὶ ἐορτάζει πάλι σήμερα 26 Σεπτεμβρίου, ἡμέρα τοῦ θανάτου του.

Τὸ θάνατό του ἐορτάζουμε; Ναί. Ἀλλὰ δὲν λέγεται θάνατος. Ἄν πιάσετε τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας σήμερα, θὰ δῆτε ὅτι ὁ θάνατος δὲν ὀνομάζεται θάνατος ἀλλὰ κοίμησις καὶ μετάστασις. Ὅπως κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἀρχὴ καὶ τέλος, ἔτσι καὶ οἱ ἅγιοι στὴν ἐπίγεια ζωὴ τους ἔχουν ἀρχὴ καὶ τέλος. Γεννιέται ὁ ἄνθρωπος; κάποια μέρα θ' ἀποθάνῃ.

Καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἦτάν νεός, ὁ πιο νέος μέσα στοὺς ἀποστόλους, ὅταν τοὺς κάλεσε ὁ Χριστός. Δεκαοχτῶ ἐτῶν παιδί ἀκολούθησε τὸν Κύριο. Τὰ χρόνια ὅμως πέρασαν. Γέρασε πιά. Ἐφτασε στὰ ἑκατό, ἑκατὸν πέντε χρόνια. Ἀσπρισαν τὰ μαλλιά του, μὰ ἡ καρδιά του ἦταν πάντα νέα καὶ φλογερά ἀπὸ ἀγάπη στὸ Χριστό.

Σὰν σήμερα ὁ Ἰωάννης ἐκοιμήθη, καὶ ἄγγελοι πῆραν τὴν ψυχὴ του καὶ τὴν πῆγαν στὸν οὐρανό. Τὸ θάνατό του, τὴν κοίμησις καὶ μετάστασί του ἐορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας.

Χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τῆς ζωῆς τοῦ Ἰωάννου εἶνε, ὅτι ἀγαποῦσε τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ ὀνομάσθη μαθητῆς τῆς ἀγάπης καὶ «ἠγαπημένος».

Ἄν διαβάσουμε τὸ Εὐαγγέλιό του καὶ τὶς τρεῖς ὁμορφες Ἐπιστολές του, θὰ δοῦμε ὅτι μιὰ λέξι πού συχνὰ ἀναφέρει εἶνε ἡ λέξις ἀγάπη.

Ὁ Ἰωάννης ἔδωσε τὸν πιὸ ὠραῖο ὀρισμὸ γιὰ τὸ Θεό, ὅταν εἶπε: Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη; καὶ «ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» (Α' Ἰωάν. 4, 16).

Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη, εἶνε ὅλος ἀγάπη. Τὸ ἔχουμε καταλάβει αὐτό, ἀγαπητοί; Νομίζω ὄχι. Θὰ προσπαθῆσω, με πολὺ ἀπλᾶ λόγια, νὰ σᾶς δώσω νὰ τὸ καταλάβετε.

Ἀπὸ ἀγάπη ὁ Θεὸς ἔκανε τὸν ἄνθρωπο. Δὲν χρωστοῦσε τίποτε στὸν ἄνθρωπο. Δὲν τὸν ἔκανε ἀπὸ μιὰ ἀνάγκη.

Καὶ ὅταν τὸν ἔκανε δὲν τὸν ἔρριξε σ' ἓνα ξερονήσι ἢ σ' ἓνα ἀπὸ τ' ἄλλα ἀστέρια, πού ἔχουν ξεραῦλα. Τὸν ἔβαλε στὴ γῆ, σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη πού υπάρχουν οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴ ζωὴ.

Ναί, τὸ τονίζω, ἀνάμεσα στὰ ἀμέτρητα ἀστέρια, μόνο ἐδῶ στὴ γῆ υπάρχουν οἱ κατάλληλες συνθήκες γιὰ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος. Ἄντε στὸ φεγγάρι. Ἀέρας ἐκεῖ δὲν φυσάει, νερὸ δὲν τρέχει, δὲν ὑπάρχει τίποτε ἔρημιά.

Ὅλα αὐτὰ τί μᾶς φωνάζουν; «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (ἔ.ἀ.).

Ἄλλ' ἐὰν με ρωτήσετε, ποιό εἶνε τὸ πιὸ μεγάλο, τὸ πιὸ σπουδαῖο ἀγαθὸ πού ἔδωσε ὁ Θεός, θὰ σᾶς πῶ, ὅτι δὲν εἶνε τὸ ὀξυγόνο, τὰ νερά, ὁ ἥλιος, τὰ δέντρα, τὰ ποτάμια, τὰ ζῶα, τὰ πουλιά. Ἄν γιὰ ὅλα αὐτὰ πρέπη νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ Θεό, πιὸ πολὺ πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ κάτι ἄλλο, πού δυστυχῶς δὲν τὸ σκεπτόμεθα.

Ποιό εἶνε αὐτό; Ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀρκέστηκε νὰ μᾶς δώσῃ μόνο αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, τὰ δικά του δῶρα. Μᾶς ἔδωσε καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του!

Πῶς, ἀγαπητά μου ἀδελφία, πῶς νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Θεέ μου Θεέ μου, κρύες εἶνε οἱ καρδιές μας καὶ δὲν αισθανόμεθα τὴν ἀγάπη σου. Θὰ θελα νὰ εἶμαι ἄγγελος, ἀρχάγγελος, νὰ εἶμαι Ἰωάννης εὐαγγελιστής, γιὰ νὰ σᾶς ζωγραφίσω τὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού δὲν ὑπάρχει μέτρο νὰ τὴ μετρήσουμε, δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὴ ζυγίσουμε, δὲν

υπάρχει ζωγράφος να τὴ ζωγραφίσουμε, δὲν ὑπάρχει ποιητὴς γιὰ νὰ τὴν κάνουμε τραγούδι καὶ νὰ τὴν τραγουδήσουμε.

Ποιά λοιπὸν εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ; Θὰ μιλήσω παραβολικῶς.

Ἦταν κάποτε ἓνας βασιλιάς, ποὺ ἀγαποῦσε τὸ λαό του. Ἦταν φιλόστοργος, γεμάτος ἀγάπη γιὰ τοὺς ὑπηκόους του. Μὰ στ' αὐτιά του δὲν ἔφτανε ἡ ἀλήθεια. Καὶ ἤθελε αὐτὸς ὁ βασιλιάς, νὰ δῆ τὸν πόνο τῶν δυστυχισμένων. Νὰ δῆ τίς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανὰ ποὺ ὑποφέρουν, νὰ δῆ τοὺς ἀρρώστους, τοὺς φτωχοὺς, τοὺς τσομπαναραίους, τοὺς γεωργούς· νὰ δῆ τοὺς ταλαιπωρημένους ἀνθρώπους τοῦ βασιλείου του.

Γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀφουγκραστῆ τὸν πόνο τους, μιὰ μέρα ἔκανε τὸ ἔξης. Πέταξε ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὴν κορώνα, ἔβγαλε τὰ μεταξωτά του καὶ τὰ σπαθιά του, καὶ φόρεσε ρούχα ζητιάνου. Πῆρε ἓνα ραβδί, καὶ ξυπόλητος ἄρχισε νὰ περιοδεύῃ τὸ βασίλειό του.

Ποιὸς μποροῦσε νὰ φανταστῆ, ὅτι αὐτὸς ὁ φτωχὸς, ποὺ πήγαινε ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του τὰ μικρὰ παιδιὰ, καὶ μιλοῦσε μὲ τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς γέροντες καὶ τοὺς σκούπιζε τὰ δάκρυά τους, ὅτι αὐτὸς ὁ κουρελιάρης ἦταν ὁ βασιλιάς τους;

Κανεὶς δὲν τὸν ἐγνώρισε.

Ἔ, αὐτὸ ἔκανε ὁ Χριστὸς, ἀδελφοί μου. Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ βασιλιάδες. Οἱ βασιλιάδες τοῦ κόσμου μπροστά του εἶνε ἓνα μηδέν. Ἐνας εἶνε ὁ ἀφέντης, ἓνας εἶνε ὁ βασιλιάς μας, ὁ Χριστὸς! Ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου, ποὺ εἶνε πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα, ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων. Αὐτὸς γδύθηκε ἀπὸ τὴ δόξα τῆς Θεότητός του καὶ κατέβηκε ἐδῶ στὴ γῆ. Ἐζῆσε φτωχὸς ἀνάμεσα στὸν κόσμο. Ποιὸς θὰ τὸ φανταζότανε, ὅτι πίσω ἀπὸ τὸ Χριστό, τὸν πτωχό, κρυβόταν αὐτὸς ὁ Θεός;

Ἦλθε γιὰ νὰ μᾶς δῆ, νὰ μᾶς διδάξῃ, νὰ μᾶς πῆ τὰ ὠραιότερα λόγια. Κατέβηκε ἀκόμη, γιὰ νὰ κάνῃ τὰ μεγαλύτερα θαύματα. Καὶ τέλος, γιὰ νὰ προσφέρῃ τὸ τίμιον αἷμα του. «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου» (Ματθ. 26,27-28).

* * *

Ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμο, γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ καὶ νὰ μᾶς λυτρώσῃ. Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας νὰ τοῦ λέμε, Εὐχαριστῶ.

Βλέπετε τὴν κοττούλα τὴν καημένη; Μόλις πιῆ λίγο νεράκι, σηκώνει τὸ κεφάλι τῆς ἐπάνω, σὰν νὰ λήῃ στὸ Θεό. Σ' εὐχαριστῶ, ποὺ μοῦ ἔδωσες τὸ νερό.

Λοιπὸν κ' ἐσύ, ὅταν πίνεις ἓνα ποτήρι νερό, πές· Χριστέ μου, σ' εὐχαριστῶ. Τὸ κάνουμε; Τίποτα. Ἀντιθέτως. Τὴ μπουκιά ἔχει στὸ στόμα,

τὸ κτῆνος, τὸ κτηνάριο, καὶ βλαστημάει τὸ Θεό. Δὲν ὑπάρχει πιά εὐγνωμοσύνη.

Τὸ παιδί ποὺ ἀγαπάει τὸν πατέρα δὲν τὸν βλαστημᾷ. Καὶ ἂν ἀκούσῃ ἄλλον νὰ λήῃ κακὰ λόγια γιὰ τὸν πατέρα του, διαμαρτύρεται καὶ τοῦ λέει· Ἄλτ, κύριε! τί σοῦ ἔκανε ὁ πατέρας μου; Πιστόλι βγάζεις, ἂν κατηγορήσουν τὴ μάνα ποὺ σὲ γέννησε. Δὲν ἐπιτρέπεις σὲ κανένα νὰ τοὺς κακολογήσῃ. Καὶ ὅμως ἓνας εἶνε ὁ Πατέρας μας. Καὶ τὸν βλαστημᾷ μέρα - νύχτα. Μιὰ εἶνε ἡ Μάνα μας ἡ γλυκειά, ἡ Παναγιά. Καὶ ὅμως παντοῦ ἀκοῦς νὰ τὴ βλαστημᾷνε.

Κανένα μὰ κανένα ἄλλο ἔθνος δὲν εἶνε τόσο βλάστημο. Καὶ ποιὸς διαμαρτύρεται; Ἀκούει ὁ πατέρας τὸ παιδί νὰ βλαστημᾷ καὶ γελάει. Ποῦ φτάσαμε, σὲ τί χρόνια σατανικὰ φτάσαμε!

Καὶ ὁ Θεὸς τί κάνει; Δὲν μᾶς συνερίζεται. «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (ἔ.ἀ.). Εἶνε ἀγάπη, μεγάλη ἀγάπη. Σ' ἀγαπᾷ ἡ μάνα, σ' ἀγαπᾷ ἡ γυναίκα, σ' ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ; ἄλλὰ κανεὶς δὲν σ' ἀγαπᾷ ὅπως ὁ Χριστὸς.

Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς νὰ Τὸν ἀγαποῦμε. Καὶ ἂν Τὸν ἀγαποῦμε, νὰ μὴν ἐπιτρέπουμε σὲ κανένα νὰ Τὸν βλαστημᾷ. Δὲν ἀμαρτάνει μόνο αὐτὸς ποὺ βλαστημᾷ, ὄχι· ἀμαρτάνεις κ' ἐσύ ποὺ τὸν ἀκοῦς. Ἔχεις γλώσσα· πιάσ' τον καὶ πές του· Γιατί βλαστήμησες τὸν Πατέρα μου;

Λέει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός· Νὰ βλαστημήσῃς τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα μου, σὲ συγχωρῶ· νὰ βλαστημήσῃς τὸ Χριστό καὶ τὴν Παναγιά μου, δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ. Αὐτὸ θὰ πῆ ἀγάπη.

Ἐγὼ λέω, ὅτι ὅλα τὰ κακὰ ποὺ μᾶς βρίσκουν προέρχονται ἀπὸ αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀμαρτία μας. Ἄν μπορούσαμε νὰ πάρουμε μιὰ ἠλεκτρικὴ σκούπα καὶ ἀρχίζοντας ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ σύνορα, ἀπὸ τὴ Μακεδονία καὶ τὴ Θράκη, τὴν Ἡπειρο καὶ τὴ Θεσσαλία, μέχρι κάτω στὴ Ρούμελη καὶ τὸ Μωριά, τὴν Κρήτη καὶ τὰ νησιά, καὶ νὰ σκουπίσουμε αὐτὴ τὴν ἀμαρτία, ὁ Θεὸς θὰ μᾶς εὐλογοῦσε.

Ἄλλοίμονο στὸ σπίτι κι ἄλλοίμονο στὸ χωριὸ καὶ στὴν κοινωνία ποὺ ἀνέχονται τὴ βλαστήμια.

Ἄν ἀκοῦς κάποιον νὰ βλαστημᾷ, συμβούλευσέ τον μιὰ, δύο, τρεῖς, τέσσερις φορές. Δὲν ἀκούει; Ἔχεις χέρι; χτύπα τὸ βλάστημο. Χέρι ποὺ θὰ χτυπήσῃ βλάστημο θ' ἀγιάσῃ.

Ἔτσι ν' ἀγωνιστοῦμε, νὰ σθῆσουμε τὴ βλαστήμια. Καὶ μέρα καὶ νύχτα νὰ δοξάζουμε τὸ Θεό, ποὺ εἶνε ἀγάπη, ἀγάπη μεγάλη καὶ ἀπέραντη. Δόξα στὸ Θεό, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἐορδαίας
Αὐγουστίνος